

праць. – Чернівці: Золоті литаври, 2004. – Вип. 203–204. – Філософія. – С. 131–135.

5. Релігійна і світська освіта в Україні: проблема співіснування. Матеріали Міжнародної молодіжної літньої школи. – К., 2006. – 80 с.

6. Шугаєва Л.М. Релігія в школі: роздуми релігієзнавця // Інноватика з виховання. – 2015. – Вип. 2. – С. 48-54.

Кухарчук Н.С.

викладач,

Могилів-Подільський монтажно-економічний коледж

ПЕДАГОГІЧНА КУЛЬТУРА ВИКЛАДАЧА ВИЩОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ

Професія викладача вищого навчального закладу – одна із найбільш творчих і складних професій, в яких поєднано науку і мистецтво. Ця професія споріднена з працею письменника (творчість у підготовці матеріалу), режисера і постановника (створення замислу і його реалізація), актора (в педагогічній діяльності інструментом є особистість викладача), педагога, психолога та науковця.

Діяльність викладача вищої школи має високу соціальну значущість і займає одне з центральних місць у державотворенні, формуванні національної свідомості і духовної культури українського суспільства.

Робота викладача вищого навчального закладу – це висококваліфікована розумова праця щодо підготовки й виховання кадрів спеціалістів вищої кваліфікації з усіх галузей господарської діяльності, інтелектуальної еліти суспільства, української інтелігенції. В ній органічно поєднані знання та ерудиція вченого і мистецтво педагога, висока культура та інтелектуальна, моральна зрілість, усвідомлення обов'язку і почуття відповідальності.

Педагогічні кадри нової генерації покликані поєднувати високий професіоналізм із усвідомленням сучасних потреб. У формуванні особистості педагога є два головних аспекти – професійний і культурний.

Професіоналізм спілкування – це готовність і вміння використовувати системні знання у взаємодії зі студентами. Йдеться про те, що виховують студентів не тільки знання, але й сама особистість викладача.

Вищий навчальний заклад покликаний давати не тільки знання, а й формувати особистість, індивідуальність. Культурний педагог – це не взірець формально-етикетної шляхетності, а інтелігентна людина за своєю найвищою духовною сутністю із творчим і гуманним способом

світобачення і світосприймання. Саме культура є підґрунтям формування особистості вчителя.

Ще у Великій Хартії університетів у 1638 році в Сорбонні з метою їх об'єднання було проголошено: вища школа є інститутом відтворення і передачі культури. Отже, особливої актуальності саме сьогодні набуває теза «Від людини освіченої – до людини культури», що означає відродження національної інтелігенції, створення внутрішніх передумов для розвитку творчої індивідуальності. Тільки у культурному середовищі можуть формуватися спеціалісти, здатні вільно і широко мислити, створювати інтелектуальні цінності, яких завжди потребує суспільство.

Професійна культура розглядається як певний ступінь оволодіння професією, тобто способами і прийомами вирішення професійних завдань на основі сформованості духовної культури особистості. Отже, можна простежити такий ланцюжок: – духовна – професійна – педагогічна культура. Виділення педагогічної культури, однієї з найважливіших складових суспільства, зумовлене специфікою педагогічної діяльності викладача, спрямованої на формування особистості, здатної у майбутньому відтворювати й збагачувати культуру суспільства.

Культура педагога пройшла певні етапи свого розвитку разом з розвитком культури суспільства. Вона, як феномен педагогічної практики, існувала завжди, але мала різне соціальне й професійне «забарвлення» залежно від впливу різних чинників: політики в сфері освіти; моральних відносин, що склалися в суспільстві; пануючої релігії; певного типу виховання, котрий був необхідний державі.

Встановлено, що педагогічна культура діалектично пов'язана з усіма елементами особистісної культури: моральною, естетичною, розумовою, правовою, політичною, екологічною та ін., оскільки вона є інтегральним показником інших видів культур, їх складовою і в той же час включає їх у себе.

У навчально-виховному процесі вищого навчального закладу головним засобом передачі культури, духовних цінностей є неповторна індивідуальність викладача як носія культури і суб'єкта міжособистісних стосунків з унікальною особистістю студента, яка постійно змінюється і збагачується. Оскільки об'єктом педагогічної діяльності є особистість, то вона будується за законами спілкування. Антуан де Сент Екзюпері називав спілкування найбільшою розкішшю на світі, але для педагога спілкування – це професійний обов'язок. Через педагогічну культуру викладача віддзеркалюються його професійні цілі, мотиви, знання, уміння, якості, здібності, ставлення, тобто педагогічна культура є феноменом вияву викладачем власного «Я» у професійно-педагогічній діяльності.

Таким чином, складові педагогічної культури – науковий світогляд, наукова ерудиція, духовне багатство, педагогічна майстерність, педагогічні здібності, природно-педагогічні людські якості, педагогічна

техніка (культура зовнішнього вигляду, культура мови, культура спілкування, педагогічна етика, педагогічний такт), прагнення до самовдосконалення. Зрозуміло, що цією педагогічною культурою має володіти викладач вищого навчального закладу, бо, як ніхто не може дати іншому того, що немає сам, так не може розвивати, виховувати й навчати той, хто сам не розвинений, не вихований, не освічений.

Список використаних джерел:

1. Гриньова В. Педагогічна культура викладача вищого навчального закладу // Вища освіта України. – 2006. – № 4. – С. 58-62.
2. Жукова Н.В. Контексты личной культуры в процессе обучения // Высшее образование сегодня. – 2006. – № 8. – С. 27-30.
3. Бех І. Законопростір сучасного виховного процесу // Вища освіта України. – 2004. – № 1. – С. 10-14.
4. Інноваційні комунікативні технології в роботі куратора академічної групи / Методичні рекомендації / Під редакцією Н.К. Желябіної – Запоріжжя: ЗДІА, 2007. – 67 с.
5. Щербань П. Українська національна ідея і сучасні проблеми виховання учнівської та студентської молоді // Вища освіта України. – 2005. – № 4. – С. 62-68.

Мазайкіна І.О.

викладач,

Вінницький національний медичний університет

Науковий керівник: Коломієць А.М.

доктор педагогічних наук, професор,

Вінницький педагогічний університет

ВИКОРИСТАННЯ ОСОБИСТІСНО-ОРІЄНТОВАНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ

На сьогодні вивченню іноземної мови приділяється велика увага, про що свідчать пошуки найефективнішої методики викладання іноземних мов. Проте існує велика кількість труднощів, які не завжди вдається успішно подолати. Серед них такі як відсутність індивідуалізації, неможливість перебування в мовному середовищі та недостатність усного спілкування [4, с. 101]. В наш час викладачі активно починають використовувати інноваційні технології навчання, що значно покращує якість засвоєння нової інформації студентами. За допомогою інноваційних технологій навчання та інтерактивних методик відбувається потенціал для розвитку критичного мислення та покращення загальної культури спілкування [3, с. 497]. Кожен викладач повинен розуміти, що необхідно не лише формувати носія мови, а й надати змогу студентам в найближчому майбутньому використовувати